

1

El primer dia que la vaig veure

El primer dia que la vaig veure li voleiaven els cabells.
Era curiós perquè no feia gens de vent.

Jo no ho entenia.

Érem a classe i la Filprim explicava la llei de la gravetat. Jo que volia saltar fins als núvols per tastar-los, no hi podia fer res, la força de la gravetat em condemnava a tocar de peus a terra.

Però a ella, que seia just davant meu, els cabells li voleiaven com les ones sota el sol i somreia amb els ulls finestra enllà.

A l'hora del pati va seure al sorral amb les cames creuades com una índia i menjava cireres amb pinyol. Vull dir que s'empassava els pinyols.

El Ricki em va venir a buscar per jugar a futbol, els faltava un porter i van pensar que ho podia fer jo.

Un acudit genial, oi?... Doncs no.

Aquell no era precisament el meu millor dia. No veia ni la pilota, ni els meus companys d'equip. Només la veia a ella.

Ella havia acabat d'esmorzar i llegia un llibre un pam gruixut.

—Gooooool! —van cridar ells.

Glups! M'acabaven de colar un gol per sota les cames.

Però el gol rai, molt pitjor van ser les cares i els insults que em van caure dels meus companys d'equip: tros d'oca badoca, que tens els ulls al cul o què, gamarús, pallús, ruc...

Ella no va aixecar els ulls del llibre.

Quan va tocar el timbre per tornar a classe vaig veure com plegava el llibre com un mocador i se'l ficava a la butxaca.

La Clàudia em va dir que es deia Vanina i que venia d'un país llunyà.

Vaig tornar caminant cap a casa, sense cap pressa, pel mig del parc.

Em vaig aturar a seure al banc blau, sota el desmai.

La volia conèixer.

2

Els col·legues del Ricki

Unes veus em van despertar del somieig. Era el Ricki que venia acompanyat dels seus tres col·legues: l'Ulldevidre, el Rufus i el Tifus.

Els tres eren un parell d'anys més grans que nosaltres. L'Ulldevidre caminava i cantava al ritme d'una música que li sonava a les orelles. El Rufus i el Tifus portaven una paperera del parc i reien mentre la feien volar d'unes mans a les altres com si es tractés d'una pilota de rugbi. Coneixia com les gastaven i vaig intuir que el meu futur immediat estava en perill.

—Ei, mira, en Tavi ens ha ocupat el banc —va dir el Rufus, que lluia una petita cicatriu a la galta en forma de set.

—Nano, ¿no saps que aquest banc és propietat privada? —va fer el Tifus mostrant la calavera que portava tatuada al braç.

—No patiu, just me n’anava —vaig dir aixecant-me.

—No tan de pressa —va bordar l’Ulldevidre aturant la música.

Jo volia arrencar a córrer però les cames no em responien.

—Que tens tard, potser? —va fer sorneguer el Rufus.

—Mira, ens has deixat el banc fet un fàstic —va botzinar l’Ulldevidre.

—¿No saps que només el podem embrutar nosaltres, aquest banc? —va afegir el Tifus.

—Bé, això no és problema, que el netegi amb la llengua, perquè tens llengua, oi? —va amenaçar el Rufus.

I aleshores, abans que jo pogués fugir per cames, el Rufus em va agafar per la nuca i em va amorrar al banc.

El Ricki i els altres reien i m’hagués empassat formigues, fang, cendra, benzina i tots els virus que us pugueu imaginar si no fos perquè el Ricki va cridar:

—La Vanina!

El Rufus em va deixar anar i tots quatre, com si mai haguessin trencat un plat, es van asseure al banc per veure-la passar, i es van oblidar de mi. Jo vaig aprofitar per fugir cames ajudeu-me. De cap manera volia que la Vanina em veiés en aquella situació.

3

Mut com un embut

Del Big Bang, parlava la Filprim. L'origen de la Terra, diuen. Explosió de gasos i pols. Fet una coca, em sentia jo. No havia aclucat l'ull en tota la nit. La imatge de la Vanina i els seus cabells havia planat per la meva habitació: em mirava i em picava l'ullet, s'amagava darrere els llibres i en tornava a sortir. «¿Què vols, Vanina?», li deia jo. I després apareixien el Ricki i els seus col·legues de sota el llit, escampaven ulls de vidre, calaveres i cicatrius per l'estora i reien amorrats a les meves orelles.

Quan es va acabar la classe vaig decidir apropar-me a la Vanina i preguntar-li què llegia. El cor em batejava de tal manera que semblava que explotaria com el Big Bang i em convertiria en pols per sempre més. Però el Ricki, el Rufus i el Tifus em van barrar

el pas. El Rufus i el Tifus repetien curs per segona vegada. Tots dos eren alts i forts com un armari però no tenien ni un dit de cervell.

—Xaval, la Vanina ni mirar-la, d'acord? —va dir el Ricki.

—Per què? —vaig preguntar jo innocent.

—Jo l'he vista primer —va fer ell amb cara de mil-homes.

Després els tres em van donar l'esquena i es van esfumar escales avall.

I jo, lluny de saber trobar les paraules adequades per respondre a aquell abús de poder, em vaig quedar amb un pam de nas i mut. Mut com un embut.

El Ricki es va passar l'hora del pati papallonejant al voltant de la Vanina i explicant-li batalletes. Ell era ben plantat, tenia simpatia i tota mena de bons atributs. O sigui, tot allò que una noia pot esperar d'un noi. I el que no tenia s'ho inventava.

Jo, en canvi, no feia res ni molt bé ni molt malament, era tan normal, tan tan tan, que a vegades em

confonia amb els altres i em trobava com si no hi fos. Una sensació estranya, de veritat.

Després em pessigava i m'adonava que sí, hi era, perquè em feia mal. El problema era que em sentia incòmode, fora de lloc, simplement, no sabia on posar-me.

Per tot això vaig captar la meva situació i em vaig rendir com un gallina. Li vaig cedir tots els drets al Ricki. Ho enteneu, oi?

Bé, això va ser durant uns dies.

Tres miserables dies.

El dia que ella em va convidar a la seva festa d'aniversari, la meva decisió es va girar.